

ת"ד 4840/06/15 - מדינת ישראל נגד יוני אבישר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
ת"ד 4840-06-15 מדינת ישראל נ' אבישר ואח'
לפני כבוד השופט בכיר ישראל ויטלסון
בעניין: מדינת ישראל

20 פברואר 2017

נגד
יוני אבישר
ע"י בא כוח עו"ד שור ועו"ד בלטמן

גזר דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ב- 18.4.15 בשעה 17:00 הוא נהג ברכבו הפרטי, מיצובישי, בכביש מס' 20 בתל אביב, (נתיבי אילון), מכיוון צפון לדרום, ובנתיב הימני ביותר מבין ארבעה נתיבים.

באותה העת, נהג המתלונן ברכב פרטי סוזוקי, בכביש 20, בכיוון נסיעת הנאשם לפניו בדרך, בנתיב השני משמאל מבין ארבעה נתיבים במקום. לצידו של המתלונן ישבה אחותו.

הנאשם נהג באותה העת כאשר הוא שיכור וכן נתון להשפעת סמים.

בסמוך למחלף קק"ל, נהג הנאשם בלא ששם ללב לדרך שלפניו, נהג בקלות ראש וברשלנות, סטה מנתיב נסיעתו לכיוון הנתיב שמשמאלו, לא שמר מרחק כנדרש מרכב הסוזוקי, ופגע בצדו האחורי ימני של הרכב הנפגע (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהפגיעה ומעוצמתה נדחף רכב הסוזוקי לכיוון דרום, פגע בקיר הפרדה אשר בשול השמאלי של הכביש, ונדחף לאורך כארבע מטרים לכיוון דרום עד אשר התהפך על גוו.

כתוצאה מהתאונה המתוארת נגרמו חבלות של ממש - שבר דחיסה בעמוד השדרה, ושבר גוף חוליה קדמי לאחותו של נהג הסוזוקי, כמו כן נפגע נהג הסוזוקי בפצעי שפשוף באיזור השוקיים והמרפקים - השניים פונו ממקום התאונה לבית החולים "איכילוב".

מיד בהמשך לקרות התאונה, וחרף תוצאתה, לא עצר הנאשם במקום התאונה או במקום קרוב ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולא הזעיק עזרה. הוא המשיך בנסיעה לכיוון דרום ונעצר לזמן קצר בצדו הימני של הכביש על מנת לאפשר לנוסעים שהיו עמו (נאשמים 2-4 בכתב האישום) לרדת מהרכב הפוגע.

הנאשם המשיך בניסיעתו לכיוון מחלף קק"ל עד הגיעו לרחוב אחימאיר 26 בתל אביב שם החנה את הרכב הפוגע. רחוק ממקום התאונה על מנת להסתירו.

במעשיו המתוארים נהג הנאשם בקלות ראש, ברשלנות, כשהוא שיכור ונתון להשפעת אלכוהול וסמים. הוא פגע בנוסעי הסוזוקי וגרם לנוסעי הסוזוקי לחבלות וחבלות של ממש, תוך שהוא מפקיר אותם.

הוראות החיקוק לפיהן הובא הנאשם לדין הן:

1. נהיגה בשכרות - עבירה לפי סעיף 62.3 (3) לפקודה ביחד עם סעיפים 64.ב.(א)(4), 39.א. ו-38.1 (1) לפקודה וכן תקנה 26.2 (2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.
2. נהיגה תחת השפעת סם מסוכן- עבירה לפי סעיף 62.3 (3) לפקודה ביחד עם סעיפים 64.ב.(א)(4), 39.א. ו-38.1 (1) לפקודה וכן תקנה 26.2 (2) לתקנות.
3. נהיגה בקלות ראש- עבירה לפי סעיף 62.2 (2) לפקודה ביחד עם סעיף 38.3 (3) לפקודה.
4. הפקרה לאחר פגיעה- עבירה לפי סעיף 64.א.(ב) ביחד עם סעיף 40 לפקודה.

הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וללא ניהול שלב ההוכחות.

הטיעונים לעונש על ידי המאשימה.

התביעה מבקשת להטיל על הנאשם עונש של 3- שנות מאסר ולהלן נימוקיה:

על פי גליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם עולה כי ביום 10.10.13 נשפט הנאשם בגין עבירה של נהיגה בשכרות, (תיק פ"ל 6575-11-12), ובין שאר העונשים הוטל עליו עונש של מאסר לתקופה של שבעה חודשים וזאת על תנאי למשך 3- שנים שלא ינהג בזמן פסילה או בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים.

במקרה נשוא הדיון כאן פגע הנאשם ברגל גסה בערכים המוגנים על ידי החברה. הוא זלזל בחיי אדם בכך שנהג ברכב שעה שהוא שתוי ומסומם. לא זאת אף זאת, לאחר שפגע באחרים - ברח מהמקום עם רכבו. בעשותו כן סיכן חיי אדם ופגע בשלום הציבור ובבטחונו.

לפי עמדתה מתחם הענישה ההולם במקרה כאן הוא בין שנתיים לארבע שנים של מאסר בפועל, בנוסף מאסר על תנאי פסילת רשיון נהיגה קנס ופיצוי.

לתמיכה בטיעוניה מפנה התביעה לע"פ 3258/16 **וולקוב נ' מדינת ישראל**, שם אישר בית המשפט העליון עונש על

עבירת הפקרה (ללא שכרות) 15 חודשי מאסר בפועל.

במקרה שם הנאשם עצר במקום ועזב לאחר ששמע כי אנשים אחרים התקבצו במקום והזעיקו עזרה ובסופו של יום הסגיר עצמו למשטרה. מתחם הענישה שקבע בית המשפט שדן במקרה היה בין 12 ל-14 חודשי מאסר.

עוד מפנה התביעה לת"פ 43865-04-13 **מדינת ישראל נ' פראן** (בימ"ש מחוזי תל אביב) שם מובאית הפניה לת.פ. 19779-06-12 **מדינת ישראל נ' סרחאן** (פורסם במאגרים ביום 8.4.2013) שם נקבע כי מתחם העונש ההולם (לאחר תיקון 101 לפקודת התעבורה) כשעבירת ההפקרה **אינה** "ניצבת לבדה" יש להעמידו על תקופה שבין 24-42 חודשי מאסר, לריצוי מאסר בפועל.

עוד הפנתה התביעה לע"פ 4906/12 **אגרה ווסה נ' מדינת ישראל** בבית המשפט העליון שם נהג הנאשם באופנוע שעה שהוא שיכור ותחת השפעת סמים, סטה למדרכה ופגע בהולך רגל ונמלט מהמקום. העונש שהוטל על הנאשם 48 חודשי מאסר, בית המשפט קבע כי העונש שנגזר אינו חורג ממדיניות הענישה הראויה וכך לנוכח חומרת העבירה תוך מתן ביטוי לשיקולי ההרתעה.

בע"פ 45428-03-14 **לברנוב נ' מדינת ישראל** (בימ"ש המחוזי בבאר שבע), הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות הפקרה לפי סעיף 64א. (ב) לפקודה, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, נהיגה בזמן פסילה וסטיה מנתיב. בתאונה נגרמו חבלות של ממש, העונש היה 30 חודשי מאסר בפועל, כאשר לנאשם הייתה הרשעה קודמת של נהיגה בשכרות. מתחם הענישה שקבע בימ"ש קמא בין 8-40 חודשי מאסר נמצא ראוי ואשר על כן בית המשפט השאיר את עונש המאסר של 30 חודשי מאסר ללא שינוי.

הטיעונים לעונש של ב"כ הנאשם

ההגנה מפנה את עיקר טיעוניה לנסיבות המיוחדות של המקרה כאן. אין חולק כי הנאשם עזב את המקום בנסיעה, אלא הוא עשה כך רק לאחר שהוריד את הנוסעים שהיו עמו ברכב, במקום התרחשות התאונה ומתוך כוונה שהם יזעיקו עזרה לפי הצורך. (הלכה למעשה היושבים ברכב ברחו מהמקום ולא הזעיקו כל עזרה-י.ו.) לא זאת אף זאת, מיד לאחר שברח מהמקום והחנה את הרכב ברחוב אחימאיר שבסמוך למחלף קק"ל, הוא רץ במהירות לזירת התאונה, כדי לראות מה התרחש, נפגש עם השוטרים שכבר היו בזירת התאונה, והודה בפניהם בפה מלא כי הוא הנהג שגרם לתאונה, וכי הוא שתה אלכוהול טרם התרחשותה.

את התנהגותו של הנאשם עובר לתאונה ומיד לאחריה, מיחסת ההגנה לפאניקה והבהלה שאחזה בו - מבלי כל כוונה אמיתית להפקיר או להתחמק מלתת את הדין. לענין זה, מה היה ההגיון לעזוב את נוסעי הרכב שלך במקום התרחשות התאונה - כאשר הנוסעים יודעים מי נהג ברכב בו נסעו?

הסנגור הפנה את בית המשפט לאסופת פסקי דין לפיהם העונשים בעבירת הפקרה היו קלים מאלה שהציגה המדינה ולענין זה ראה עפ"ת (מרכז) 10002-11-13 **חטיב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) שם בית המשפט התערב בעונש המאסר של בימ"ש קמא והפחיתו מ-16 חודשים ל-13 חודשי מאסר בפועל.

ת"ד 977-05-13 בימ"ש השלום לתעבורה בעכו שם גזר בית המשפט בעבירה של הפקרה לפי החלופה המחמירה 64א. (ב) לפקודה (כמו במקרה דנן) שישה חודשי עבודות שירות, תוך ציון השיקולים לקולא - שלא חלים במקרה נדון כאן. גילו הצעיר של הנאשם, העדר אחריות לתאונה, הימצאות אחרים שנתנו טיפול לנפגע, העובדה שהנאשם הסגיר עצמו מיד לאחר האירוע למשטרה ובטרם נפתחה חקירה.

ועוד, ת"פ (י-ם) 2022/06 **מדינת ישראל נ' משה ליזמי** (פורסם בנבו), שם הטיל בית המשפט בגין עבירה על סעיף 64א. לפקודת התעבורה מאסר של שנה, מתוכו 8- חודשים מאסר בפועל וארבעה חודשים מאסר על תנאי.

ע"פ (ב"ש) 26571-02-15 **ליאור יהלומי נ' מדינת ישראל**, שם הובא הנאשם לדין בגין עבירת הפקרה לאחר פגיעה בניגוד לסעיף 64א. (ב) לפקודה, נהיגה לללא רשיון נהיגה, ונהיגה בשכרות לפי סעיף 62. (3) לפקודה ושימוש ברכב שלא ברשות בניגוד לסעיף 413ג. לחוק העונשין שם העונש שהוטל בבית המשפט קמא היה 9 חודשי מאסר בפועל.

לצד פסקי הדין כאמור, הציג הסנגור חוות דעת פסיכיאטרית של הנאשם המתארת את נסיבות חייו הקשים, כפי שהפנה לתסקיר קצין המבחן הממליץ על תוכנית טיפולית לאור המוטיבציה של הנאשם לשתף פעולה לצורך שיקום לנוכח התמכרותו לסמים.

מתחם העונש ורף ביצוע העבירה

בפסקי דין שונים נקבע מתחם הענישה ורף ביצוע העבירה בנסיבות דומות.

בת"פ 54196-10-13 **מדינת ישראל נ' דוד מגור** במקרה בו חזר הנאשם למקום התאונה לאחר 40 דקות נקבע כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת ההפקרה נע בין 10-30 חודשי מאסר בפועל.

כמו כן, בע"פ 9590/00 **רפאל עזאני נ' מדינת ישראל** בו דובר בנאשם אשר חזר למקום העבירה פעמיים תוך שהוא מצוי בהלם ובלבול קבע בית המשפט כי למרות חזרתו של הנאשם למקום נעברה עבירת ההפקרה אם כי לנוכח הנסיבות אין מדובר ברף הגבוה והחמור של העבירה.

מאחורי עבירת ההפקרה עומדים שני רציונלים:

1. מתן עזרה מיידית לנפגע על ידי הנהג הנמצא במקום.
2. להקל על רשויות החוק לברר כיצד נגרמה התאונה ומי אחראי לה.

ניתן לראות זאת בסקירת בית המשפט בע"פ 1977/05 **דוד גולה נ' מדינת ישראל** :

"ההיסטוריה החקיקתית של סעיף 64א תוארה בפרשות קודמות בעבר, ועל כן נזכיר בקצרה רק את עיקרי הדברים: עבירת ההפקרה נוספה לפקודת התעבורה בשנת 1965, במסגרת החוק לתיקון פקודת התעבורה

(מס' 5), התשכ"ה-1965 (ס"ח התשכ"ה 202). על הצורך בעבירה ועל תכליתה נאמרו אז, במסגרת דברי ההסבר להצעת החוק, הדברים הבאים:

"הולכים ומתרבים המקרים שבהם מופקרים לנפשם נפגעי תאונות דרכים על ידי הנהגים שגרמו לתאונה. ביחוד גדולה הסכנה של הפקרת נפגע לנפשו כאשר לא נכחו בעת התאונה עדי ראייה, שאז גדול הפיתוי העומד בפני הנהג שגרם לתאונה להימלט ולמנוע הענשתו על העבירה שגרמה לתאונה. במקרים אלה נתונים חייו של הנפגע בסכנת מוות אלא אם הוא נאסף על ידי עוברי דרך מקריים. חומרת מקרים אלו וריבויים מחייבים קביעת עונש חמור ביותר, כדי להרתיע עבריינים בכוח, להעמידם על חומרת העבירה ולהגביר את המערכה נגד תאונות דרכים" (הצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 3), התשכ"ד-1964, ה"ח הממשלה 290, 295).

בפסיקה מאוחרת יותר הובהר כי מטרתו המרכזית של סעיף 64א הינה להבטיח מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה על-ידי נהג הנמצא במקום, וזאת על-מנת לשמור על גופו ועל חייו של הנפגע. כן צוין כי בנוסף, מכוונת ההוראה למנוע מנהג ברכב מלהתחמק מאחריותו לתאונה על-סמך השערותו כי איננו אשם בה או כי איש לא נפגע, וכן להקל על יכולתן של רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה תאונה שבה נפגע אדם ומי אחראי לה (ע"פ 7159/98 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נג(2) 632, 644 (1999); להלן: פרשת פלוני).

בחובה של התכלית השנייה לחוק עומדים שני אינטרסים, פרטי וציבורי, עומד על כך בית המשפט בע"פ 2274/10 **שלום ימיני נ' מדינת ישראל**:

" מעבר לצורך להגן על הנפגע ולסייע לו בעזרה ובטיפול רפואי, הימלטות ממקום התאונה פוגעת באינטרס הציבורי. יש עניין לציבור כי האשמים יובאו לדין פלילי הן לשם הרתעת

היחיד והן לשם הרתעת הרבים. יש אינטרס ציבורי בגילוי ובאיתור נהגים שיש להרחיקם מהכביש ובחקירת גורמי התאונה והאשמים בתאונה. לצד העניין הציבורי להעמדת עברייני תנועה לדין, קיים גם האינטרס הפרטי של הנפגע ובני משפחתו של הנפגע לדעת באילו נסיבות

הוא נפגע, ואינטרס של כל אחד מהמעורבים להבהיר את נסיבות אירוע התאונה, בין היתר, בשל הרצון של כל אחד מהמעורבים בתאונה שלא תוטל עליו אחריות פלילית ללא הצדקה או לצורך הליכים אזרחיים (בין, בעיות יסוד בעבירת פגע וברח, בעמ' 555-557).

מהמקובץ בפסקי הדין מתחם הענישה בעבירות הפקרה נע בין 9 חודשים מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל.

במקרה דנן, הגם שההפקרה בוצעה ולא הוגש או הוזעק סיוע רפואי לנפגע על ידי הנהג, דא עקא לא ניתן להתעלם מהעובדה שלאחר כ-15 דקות ממועד התאונה, חזר הנהג - הנאשם למקום התרחשותה מיוזמתו והודה בפני השוטרים שנכחו במקום כי הוא זה אשר נהג ברכב הפוגע, וכי טרם הנהיגה שתי לשוכרה כ-4 כוסות וודקה, כך שבהגעתו למקום ובהודאתו זו הגן על האינטרס הציבורי והפרטי שעומד בתכלית השנייה של עבירת ההפקרה. אשר על כן אני קובע כי

חומרת מעשיו של הנאשם כאן היא ברף הבינוני במתחם.

לצד עבירת הנהיגה הרשלנית שגרמה לתאונה, הנהיגה בשכרות ועבירת ההפקרה ראיתי התעודות הרפואיות של הנפגעת, הנוסעת ברכב הסוזוקי, ומהתעודה הרפואית עולה כי שוחררה מבית החולים למחרת התאונה "במצב טוב".

לאור חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, לנוכח עבירת הנהיגה בשכרות, גרימת התאונה ועבירת ההפקרה לפי סעיף 64א.ב) לפקודה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני גוזר על הנאשם עונש של שנה מאסר בפועל.

2. אני מורה להפעיל את עונש המאסר המותנה בר הפעלה של 7- חודשים בגין עבירת

השכרות שהוטלה בתיק פ"ל 12-11-6575. עונש המאסר הוא במצטבר לעונש המאסר

כאן. סך הכול 19 חודשי מאסר בפועל.

3. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה ל-10 שנים בפועל.

4. אני מטיל על הנאשם שנה מאסר, והמאסר הוא על תנאי למשך 3- שנים שלא יעבור

עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בשכרות, או עבירת הפקרה לאחר פגיעה.

5. לנוכח הטלת עונש המאסר ונסיבותיו האישיות של הנאשם אני נמנע מלהטיל קנס.

באין החלטה אחרת על הנאשם להתייצב לריצוי עונש המאסר שנגזר עליו עד תאריך 2.4.17 עד השעה 10:00 בכלא ניצן או מקום אחר לפי החלטת שירות בתי הסוהר כשהוא מצוייד בתעודת זהות.

על הנאשם לתאם הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין בשב"ס בטל': 08-978377.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד שבט תשע"ז, 20 פברואר 2017, במעמד הנוכחים

שם קלדנית: